

Trollheimen

AV OLA SETROM

(Opdals-mål).

Å Trøllhém, Trøllhém!
Du hém for tankòm minòm all min dag.
Ja slik som bekkinn klår frå breòm sila,
slik tankann ha et stilsleg, døyve lag,
og blodet kitle gjønøm årðnn ila.
Som åinn glitra lognt i blanka lone,
gjekk ungdomsdåggån stilt med draum og vone.

Sjå tìndann rese seg mot kvelvòm,
dèm skjer mot sky som kjerkj-spir langt n'i bøgð.
Det brise ópp med kvervel-snø på elvòm,
med kvitfaks tana Grane fram i høgð.
Ei mòrgøstønd med glitteresnø på hauòm,
eg sjer deg att med sol og smil i auóm.

Det går ei mild og barnsleg blåøygd skjelvìng
igjønøm meg når sola sig i vest.
For hìmmel'n raudna over all sin kvelvìng
og legg en vinlett-ljøske — på toppann allemest.
Og eggjinn skin som glo og glødde stål,
frå hødm slæ mot skyòm blanke bål.

Og Kambann store — kvasse, blå i kantòm,
og Blåhø tróna hø'gst med snø og stenskru-ór' . .
Vìnd'n ha sopa svart på rånndòm og på rantòm,
ha kvervla kvart eit snøkonn ned og nord.
Det gaulna feitt og kuve i frå fonnòm,
iser mot vest, i Storbekksal og Honndòm.

No ligg det lòkk på Gjìvilvatnet gjævast,
og Festa søgje andmøkt, strøft og sår.
Um vinter'n låg så tòng at alt mått kvævast,
ska live vak'n ópp-att snart — te fest og vår.
Så spállå ørrin att, og steggin læt i liòm,
og bekk og storflaum bryt i fjelldal-siòm.

←

Mot Blåhø.

(Foto: Arne Falkanger)